

— Слушай, Митруше, ами на училище не щешъ ли да ходишъ?

— Ща.

— Защо не идвашъ?

— Той, дѣдо не ма пуска. Вели: „Не ща учени!“

Едно босо момче съ дълги и тънки крака като на щъркелъ, отъ първия чинъ, го пресѣче:

— Иска да стане горски, господинъ учителю. Лѣтоска се ни разправяше.

— Вѣрно ли е, Митруше, искалъ си да станешъ горски стражаръ?

— Така е, господинъ учителю. Въ гръцко не клѣваха булгаре за горски, ама сега нали сме си булгарско! Клаватъ, а?

— Добре, но трѣбва да завършишъ трети класъ. Ако не си завършилъ — не може. Нали сега трѣбва да си въ първи класъ? Още две години и после — горски. Хайде, иди да се острижешъ, да се измиешъ — и на училище!

— Ща, господинъ учителю, ща, ей сегичка!

И той изхвъркна изъ стаята, като подгоненъ.

За нѣколко минути бѣше въ кжщи. Още отъ портата гласътъ му екна:

— Мамо, ставамъ, ставамъ!... Хайде косата и ноктитъ! Такива агупци не щатъ въ училището.

Майка му простираше прането. Тя едва не изпусна коритото съ мокритъ дрехи.

— Какво такъвъ като хала!... У-у-у, акъла ми изкара! Сега не може, имамъ работа.

Тя остави коритото и подпрѣ вжжето.

— Бърже, мамо! Като свърша трети класъ и хопъ — горски. Съ фуражка и ботуши! Еха-а-а!... Какво си мислишъ! Сега е булгарско!

Сърдцето на майката омекна!

— Охъ, милото! Бре, бърза то, бре!

Нали и бѣше едно момче, тя остави работата си, обърса ржце въ скутника и затарашува изъ кжщи. Извади отъ нѣкъде ножицитъ, съ които стрижатъ овцетъ, и го зора. Скоро главата му се набразди като нива.

— И ноктитъ, глей, като на карталъ станали!

— И ноктитъ, мило.

Едно рунтаво куче се завъртѣ около краката му. Той го ритна.

— Бѣгай, Мечо, хайде при овчаритъ! Ученикъ ставамъ, класникъ!

Вратникътъ се тропна. Дѣдо Димитъръ спрѣ мулето:

— Тпр-р-р! Брѣмъ, ето ма и мене! Какво си го налегнала, мари! Ща измръзне, горкото, безъ коса.

— То за школото...

— Училище, ма мамо, не школьо! Школьо го зоватъ гърцитъ. Училище, вижъ, какъ си е по-хубаво!

— Така де, за училището, че огечнѣ. На Димитровденъ, а то сѣ съ бравитъ.